

Člověk se těžko sprijazní s dejstvome, da někoi
 pride dau, ko v yjem ugasne žitjeuje. Počkej, če
 je ta osoba tebi bližija ali hujševa. V preteklosti
 sem vedela, kakšna ustanova je hlša Hospic, a
 le vedela... ko je moj mož žoro počasi izgubjal
 boj s boleznijo, si je žedel prestopmek svojega
 zemeljskega žitjeuja preživeti v hlši Hospic.
 Takrat se mi je zdelo čudno in misel na
 "zadujo postajo", je bila grozna in grenka.
 Toda hlša Hospic je v moji misli povsem
 nekaj drugega. Okolje, prostori, nega in predvsem
 oskrba, so vplivali na novo iskrico v očeh
 mojega moža, kateri je po nekaj mesecih
 zopet začel brati in se veseliti obiskov.
 Človek se obravnava, kot se na človeka podobni -
 z imenom in ne številco.
 Možne besede, katere je izrekel vsake dau
 "Tako sem vedel, da sem v hlši Hospic, počutilim
 se naučega" - mi neome odznavajajo v glavi.
 In res. Ž besedami je težko opisati doživetje
 in odnos do mojega moža in nas v hlši Hospic.
 Varnost, skrb, čujčnost, čutnost, nega, pomoč,
 hujševu, mirnost; je le nekaj občutkov, kateri
 me bodo spremljali ob misli na hlšo Hospic.
 Sedaj verjamem, da angeli obrtajajo mi se vrakemu
 med yimi iz hlše Hospic, iskreno od srca zahvaljuje.